

MOTÝL

**VÝSTRAHA! PSYCHOTRILER
S MAXIMÁLNÝM STUPŇOM NAPÄTIA!**

Od autorky bestselleru Pomocníčka

VÄZEŇ

**FREIDA
McFADDEN**

VÄZEŇ

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lží
Profesorka
Za zamknutými dverami
Oddelenie D

Zo série *Pomocníčka*:
Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky
Pomocníčka ťa vidí

VÄZEŇ

FREIDA
McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Inmate

Copyright © Freida McFadden, 2022

First published in the United States in 2022 by Hollywood Upstairs Press

Cover photo © stock.adobe/Kittipong

All rights reserved.

Translation © Romana Korenková, 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-399-6

1

SÚČASNOSŤ

Keď sa za mnou s buchotom zatvorila brána väznice, pochybujem o každom jednom rozhodnutí, ktoré som v živote učinila.

Nemám najmenšiu chuť byť na tomto mieste. Ani *náhodou*. Kto by sa chcel ocitnúť vo väzení s maximálnym stupňom stráženia? Stavím sa, že nikto. Ľudia, ktorí skončili medzi týmito múrmi, urobili pravdepodobne veľmi zlé životné rozhodnutia.

Určite áno.

„Meno?“

Za sklenu priehradkou hneď pri vchode sedí žena v modrej uniforme väzenskej dozorkyne. Tvári sa zachmúrene a vyzerá, že tu nie je o nič radšej ako ja.

„Brooke Sullivanová.“ Odkiaľšiem si. „Mám stretnutie s Dorothy Kuntzovou.“

Žena vrhne pohľad na kôpku papierov pred sebou. Chvíľu sa v nich prehrabáva, pričom vôbec nedá najavo, či ma počula ani či vie, prečo som tu. Obzriem sa za seba do malého vestibulu, v ktorom nie je nik okrem vráskavého

starca, sediaceho na jednej z plastových stoličiek. Bezstarostne si číta noviny, akoby sedel v autobuse. Akoby nás neobklopoval plot z ostnatého drôtu, posiaty mohutnými strážnymi vežami.

Priestorom sa zrazu rozľahne prenikavý kvílivý zvuk – je taký hlasný, že sa strhnem a uskočím dozadu. Dvere napravo s červenými vertikálnymi mrežami sa pomaly otvoria a odhalia dlhú, matne osvetlenú chodbu.

Zídam do chodby, stojím tam akoby zakorenená na mieste. „Mám... mám vojsť?“

Žena na mňa uprie otupený pohľad. „Áno, vojdite. Cestou prejdete bezpečnostnou kontrolou.“

Kývne bradou na tmavú chodbu. Keď pomaly prejdem cez zamrežované dvere, ktoré sa za mnou s hlasným buchnutím zasunú na miesto, po chrbte mi prebehne mráz. Tu som ešte nikdy v živote nebola. Môj pracovný pohovor prebehol telefonicky a správca väzenia tak zúfalo nutne potreboval nového človeka, že sa so mnou ani len nestretol osobne – stačil mu môj životopis a odporúčacie listy. Podpísala som pracovnú zmluvu na jeden rok a minulý týždeň som ju odfaxovala.

A teraz som tu. Budem tu celý rok.

Robím chybu. Nemala som sem chodiť.

Obzriem sa za seba na červené kovové mreže dverí, ktoré sa za mnou zabuchli. Ešte nie je neskoro. Aj keď som už podpísala zmluvu, mám právo od nej odstúpiť. Ešte stále sa môžem zvrtnúť na päte a odísť. Na rozdiel od obyvateľov väzenia tu nemusím byť.

Veď som tú prácu ani nechcela. Chcela som inú. Lenže toto bolo jediné miesto, z ktorého mi odpovedali na žiadosť o prijatie do zamestnania zo všetkých tých miest, kam som

poslala žiadosť v okruhu mesta Raker v severnej časti štátu New York a kam som ochotná dochádzať šesťdesiat minút autom. Bola to moja posledná voľba a mala som šťastie, že som tú prácu vôbec dostala.

Kráčam teda ďalej.

Pri bezpečnostnej kontrole stojí muž, ktorý stráži druhé zamrežované dvere. Má čosi po štyridsiatke, nakrátko ostrihané vlasy ako vojak a oblečenú rovnakú modrú uniformu ako žena so znudeným výrazom vo vestibule. Oči mi padnú na menovku pripnutú na jeho náprsnom vrecku: Väzenský dozorca Steven Benton.

„Zdravím!“ Uvedomujem si, že môj hlas znie trochu priveselo, no nemôžem si pomôcť. „Volám sa Brooke Sullivanová, som tu prvý deň.“

Bentonov výraz zostáva nezmenený, keď na mňa uprie svoje tmavé oči. V tej chvíli prehodnotím celý svoj vzhľad. Keď mi povedali, že som dostala prácu v mužskej väznici s maximálnym stupňom stráženia, usúdila som, že je lepšie neobliekať sa príliš vyzývavo. Preto mám teraz na sebe čierne nohavice širokého strihu a čiernu košeľu s dlhým rukávom. Vonku je okolo dvadsaťšesť stupňov, jeden z posledných teplých letných dní. Lutujem, že som celá v čiernom, no domnievala som sa, že takto na seba upútam čo najmenšiu pozornosť. Čierne vlasy mám zopnuté do jednoduchého copu. Na tvári nemám žiaden mejkap, len korektor na zakrytie tmavých kruhov pod očami, a na perách rúž takmer rovnakej farby, ako majú moje pery.

„Nabudúce,“ prehovorí dozorca, „žiadne vysoké podpätky.“

„Ach!“ Sklopím pohľad na svoje čierne lodičky. Nikto mi nedal pokyny, ako sa mám obliecť, nieto ešte *obuť*. „Nie

sú až také vysoké. A podpätko je hrubý – nie tenký a ostrý. Naozaj si nemyslím...“

Slová mi zamrú na perách, keď zbadám, ako na mňa Benton hľadí. Žiadne vysoké podpätky. Dobre teda.

Benton vezme moju kabelku a posunie ju cez detektor kovov. Následne aj ja sama prejdem cez oveľa väčší detektor. Nadhodím nervózny vtíp o tom, že sa cítim ako na letiskovej kontrole, lenže začínam mať pocit, že ten chlap nemá žartovanie príliš v láske. Nabudúce žiadne vysoké podpätky ani vtipy.

„Mám stretnutie s Dorothy Kuntzovou,“ poviem mu. „Pracuje tu ako zdravotná sestra.“

Benton zavrčí: „Aj vy ste zdravotná sestra?“

„Praktická sestra,“ opravím ho. „Budem pracovať na tunajšej klinike.“

Benton zdvihne obočie. „Veľa šťastia.“

Nie som si istá, čo tým chcel povedať.

Stlačí tlačidlo a moje uši znovu naplní ten prenikavý bzučivý zvuk. Zároveň sa so zvukom začnú otvárať druhé zamrežované dvere. Dozorca ukáže rukou na chodbu, vedúcu do nemocničného krídla väznice. Na chodbe cítim zvláštny chemický zápach a žiarovky na strope neustále blikajú. S každým krokom mám čím ďalej, tým väčší strach, že sa predomnou z ničoho nič objaví niektorý väzeň a ubije ma na smrť jednou z mojich topánok na vysokom podpätku.

Keď na konci chodby odbočím doľava, čaká ma tam žena. Má asi šesťdesiat rokov, nakrátko ostrihané sivé vlasy a statnú postavu – je na nej čosi povedomé, no nedokážem prísť na to čo. Na rozdiel od dozorcov má oblečený tmavomodrý lekársky úbor. Na tvári má však ten istý strnulý

výraz ako všetci ostatní, ktorých som tu doteraz stretla. Zaujímalo by ma, či je úsmev v rozpore s tunajšími pravidlami. Mala by som si ešte raz prečítať zmluvu. *Zamestnanci môžu dostať výpoveď pre úsmev.*

„Brooke Sullivanová?“ spýta sa ma žena hlasom, ktorý je hrubší, než by som čakala.

„Tak je. Vy ste Dorothy?“

Rovnako ako dozorca, aj ona si ma premeria od hlavy po päty. A rovnako ako on, aj ona vyzerá sklamane z toho, čo vidí. „Žiadne vysoké podpätky,“ povie mi.

„Viem. Ja...“

„Ak to viete, prečo ste si ich obuli?“

„Chcem tým povedať...“ Horí mi celá tvár. „Teraz to už viem.“

S neváňou prijme moju odpoveď. Som rada, že ma tu nenechá pobehovať naboso. Mávne na mňa rukou a ja za ňou poslušne vykročím po chodbe. V celom nemocničnom krídle cítiť rovnaký chemický zápach ako vo zvyšku väznice a strop chodby lemujú tie isté blikajúce žiarovky. K stene sú pritisnuté plastové stoličky, na ktorých nikto nesedí. Dorothy otvorí dvere jednej z miestností.

„Toto bude vaša ošetrovňa,“ vyhlási.

Nakuknem dnu. Miestnosť je asi o polovicu menšia ako na klinike urgentnej starostlivosti v Queense, kde som predtým pracovala. Inak však vyzerá rovnako. V strede miestnosti sa nachádza ošetrovací stôl, stolička, na ktorú si môžem sadnúť, a malý stolík.

„Budem mať vlastnú kanceláriu?“ opýtam sa.

Dorothy pokrúti hlavou. „Je tam stôl. Nevidíte ho?“

Takže dokumentáciu budem musieť riešiť s pacientmi za chrbtom. „A čo počítač?“

„Všetky lekárske záznamy sa píšú ručne na papier.“

Neverím vlastným ušiam. Ešte nikdy predtým som nepracovala na nemocničnom oddelení, kde by sa všetko písalo ručne. Ani som netušila, že je to ešte povolené. Vo väzení zrejme panujú trochu iné pravidlá.

Dorothy ukáže prstom na miestnosť vedľa ošetrovne. „Tamto je miestnosť so zdravotnými záznamami. Po priložení preukazu totožnosti sa vám otvoria dvere. Preukaz dostanete dnes predtým, než odídete domov.“

Priloží svoj vlastný preukaz totožnosti ku skeneru na stene a vzápätí sa ozve hlasné cvaknutie. Dvere sa otvoria a odhalia malú zaprášenú miestnosť plnú kartoték. Sú tam tony a tony záznamov. Toto budú muky.

„Je tu nejaký dohliadajúci lekár?“ spýtam sa.

Dorothy zaváha. „Doktor Wittenburg má na starosti asi pol tucta väzňov. Neuvidíte ho často, ale je k dispozícii po telefóne.“

To ma trochu znepokojí. Na urgente som nikdy nebývala sama. Lenže tam boli zrejme naliehavejšie prípady ako tu. Aspoň v to dúfam.

Našou ďalšou zastávkou je sklad. Sú v ňom približne rovnaké veci ako v tom na klinike urgentnej starostlivosti, ale je, samozrejme, menší – aj sem je treba pre vstup použiť preukaz totožnosti. V sklade sa nachádzajú obvazy, materiály na šitie a rôzne nádoby, hadičky a chemikálie.

„Som jediná, kto môže podávať lieky,“ prehovorí Dorothy. „Vy napíšete recept a ja vydám pacientovi lieky. Ak niečo nemáme, objednáme to.“

Utriem si spotené dlane o svoje čierne nohavice. „Dobre.“

Dorothy mi venuje skúmový pohľad. „Viem, že sa bojíte pracovať vo väzení s maximálnym stupňom stráženia,

no musíte si uvedomiť, že mnohí z väzňov budú vďační za vašu lekársku opateru. Ako profesionálka tu nebudete mať žiadne problémy.“

„Jasné...“

„*Nikom* neprezradte svoje osobné údaje.“ Stisne pery. „*Nehovorte* väzňom, kde bývate. Nepovedzte im *nič* o svojom osobnom živote. Nenoste si sem žiadne fotografie. Máte deti?“

„Mám syna.“

Dorothy na mňa prekvapene zažmurká. Zrejme čakala, že poviem nie. Väčšina ľudí je prekvapená, keď im poviem, že mám dieťa. Mám síce dvadsaťosem rokov, no vyzerám oveľa mladšie. Cítim sa však oveľa staršia.

Vyzerám ako vysokoškoláčka, lenže pocitovo mám minimálne päťdesiat rokov. To je celý môj životný príbeh.

„Tak teda,“ povie Dorothy, „nehovorte im o svojom dieťati. Správajte sa profesionálne. Vždy. Nevie, na čo ste boli vo svojej starej práci zvyknutá, ale väzni nie sú vaši priatelia. Sú to zločinci, ktorí sa dopustili mimoriadne závažných trestných činov, a mnohí z nich sú tu zavretí na doživotie.“

„Viem.“ To si píš, že viem.

„A čo je najdôležitejšie...“ Dorothy na mňa uprie svoje ladovo modré oči. „Musíte si uvedomiť, že zatiaľ čo väčšina väzňov k vám príde z legitímnych dôvodov, niektorí za vami prídu, aby si od vás vypýtali lieky. V lekárni máme malé množstvo narkotík, lenže tie sú vyhradené pre ojedinelé prípady. Nedajte sa oklamať, nepredpisujte im narkotiká, ktoré by mohli zneužiť alebo predať.“

„Samozrejme...“

„Taktiež,“ dodáva, „nikdy neprijímajte platby výmenou za narkotiká. Ak vám niekto ponúkne peniaze, ihneď mi to prídte oznámiť.“

Zhlboka sa nadýchnam. „*Nikdy* by som nič také ne-
spravila.“

Dorothy sa do mňa zabodne svojím pohľadom. „To
isté povedala aj vaša predchodkyňa. Teraz sama skončí na
mieste, ako je toto.“

Chvíľu nenachádzam slová. Keď so mnou robil správca
väzenia pohovor, pýtala som sa ho na osobu, ktorá tu predo
mnou pracovala. Povedal mi, že odišla z „osobných dôvo-
dov“. Ani náznakom nespomenul, že ju zatkli pre predaj
narkotík väzňom.

Pri pomyslení na to, že posledný človek, ktorý zastával
túto pozíciu, je teraz uväznený, rýchlo vytriezviem. Poču-
la som, že keď vás raz pohltí väzenský systém, je ťažké sa
z neho vymotať. Možno to platí aj pre ľudí, ktorí tu pracujú.

Dorothy si všimne výraz na mojej tvári a jej vlastný vý-
raz nachvíľu zmäkne. „Nebojte sa,“ povie mi. „Nie je to
také strašné, ako to na prvý pohľad vyzerá. V skutočnosti je
to ako každá iná lekárska práca. Prídu za vami pacienti, vy
ich vyšetrite, predpíšete im lieky a pošlete ich späť do cely.“

„Dobre...“ pošúcham si zátylok. „Len pre zaujíma-
vosť... budem mať na starosti *všetkých* väzňov vo väznici?
Alebo budem pokrývať len istý segment či...?“

Dorothy sa zvlínia pery. „Nie, všetko je to na vás. Budete
sa starať o *všetkých* väzňov. Máte s tým nejaký problém?“

„Nie, vôbec,“ odvetím.

Je to však lož.

Skutočný dôvod, prečo som sa zdráhala prijať túto prá-
cu, nie je ten, že by som sa bála, že ma ktorýsi z väzňov
zavraždí mojou topánkou. Je to pre jedného konkrétneho
väžňa. Nieкого, koho som kedysi poznala a koho už ne-
chcem nikdy v živote vidieť.

Lenže to nemôžem Dorothy povedať. Nemôžem jej prezradiť, že muž, ktorý bol mojím prvým frajerom, je väzňom vo väznici Raker s maximálnym stupňom stráženia a v súčasnosti si odpykáva doživotie bez možnosti podmieňnečného prepustenia.

A že ja som tá, ktorá ho sem dostala.

2

.....

Keď zabočím svojou starou modrou toyotou na ulicu, kde sa nachádza dom mojich rodičov, v kabelke mi už odpočívajú laminovaný preukaz totožnosti väznice Raker. Dorothy ma dôrazne varovala, aby sa nedostal do nesprávnych rúk, ale na základe mojich prístupových práv si myslím, že jediná vec, ktorú by s preukazom mohol zlo-dej urobiť, je ukradnúť pár náplastí a použiť toaletu pre za-mestnancov. Jednako si ho budem pozorne strážiť.

Aj keď som mesto opustila pred viac než desiatimi rok-mi s kyslou pachuťou na jazyku, zbožňovala som vyrastať v Rakeri. Je to krásne mesto so stromami na každom rohu, s malebnými starými domami a so susedmi, ktorí auto-maticky neodvrátia zrak, keď vás minú na ulici tak ako v Queense. A keď sa v noci zadívate na oblohu, rozoznáte na nej jednotlivé súhvezdia, nie iba zopár náhodných sve-telných bodov, ktoré sú pravdepodobne lietadlá.

Toto je typ miesta, kde by malo dieťa vyrastať. Presne toto potrebovala moja malá rodinka.

Odparkujem auto pred garážou, čo je prežitok zo sta-rých čias, keď moji rodičia parkovali v garáži a ja som mu-sela nechať svoje auto pred garážou alebo na ulici. Staré

zvyky umierajú ťažko. Dom považujem stále za ich, aj keď ním už nie je. Je môj – celý len môj.

Koniec koncov, obaja moji rodičia sú už po smrti.

Keď odomknem vchodové dvere, vstupnú chodbu zaplaví zvuk televízora spolu s vôňou pečeného mäsa. Zavriem oči a na chvíľu si dovoľím fantazírovať o alternatívnom vesmíre, v ktorom sa vraciam domov k svojej rodine a môj partner v kuchyni varí večeru.

No, pravdaže, to nie je nič iné než moja túžobná predstava. Nikdy som nemala partnera, ktorý by mi bol uvaril večeru. Začínam pochybovať, či taký vôbec existuje. Ešteže mám opatrovatelku, ktorá je taká láskavá, že mi pomáha s varením.

„Ahojte!“ zvolám. „Som doma!“

Chvíľu čakám, či ma Josh príde privítať. Kedysi ma po príchode domov čakalo cupitanie malých nožičiek po dlážke a teplé telíčko, ktoré sa mi ovinulo okolo kolen. Lenže teraz, keď má Josh už desať rokov, sú takéto zvitania menej bežné. Nechápte ma zle, stále ma má rád, len to nedáva tak *dôrazne* najavo.

O sekundu nato sa Josh objaví bosý na chodbe. Toto je jeho posledný týždeň pred začiatkom školského roka. Deväťdesiat percent svojho voľného času trávi na pohovke, kde buď pozerá televízor, alebo hrá Nintendo. Nemala by som mu to dovoliť, lenže čoskoro bude mať plnú hlavu školy, domácich úloh a športových tréningov. Čaká ho súťaž Ligy najmenších, ktorá sa síce začne až na jar, no viem, že s blížiacim sa termínom bude chcieť, aby som ho brávala do parku trénovať.

„Ahoj, mami!“

Vystriem pred seba ruky a Josh sa mi zvalí do náručia, nie celkom neochotne. „Ahoj, chlapče. Aký si mal deň?“

„Dobrý.“

„Robil si aj niečo iné okrem posedávania na gauči?“

Uškrnie sa. „Prečo by som mal?“

Josh si odhrnie hnedé vlasy z očí. Mala by som ho vziať ku kaderníkovi, no minulosť nasvedčuje tomu, že ho nakoniec aj tak ostrihám ja sama v kúpeľni nad umývadlom. Pred začiatkom školy sa však rozhodne bude musieť dať ostrihať. Chlapec sa každým dňom čoraz viac podobá na svojho otca a s jeho strapatými vlasmi je tá podobnosť taká výrazná, že ma z toho až zabolí v hrudi.

V kuchyni sa rozoznie zvuk časovača. Vydám sa tým smerom, pretože vôňa pečeného kurčťa zosilnie. Bože, ako mi len chýbajú domáce jedlá. Moja mama mi zvykla navariť, ale jej jedlá som si dlho neužila. Minulý mesiac som sa sem po jej smrti nasťahovala natrvalo.

Do kuchyne vojdem práve vo chvíli, keď Margie vytahuje pekáč z rúry. Margie je miestna postaršia opatrovatelka, ktorá bude dávať pozor na Josha, kým budem v práci. Josh sa snažil protestovať, že nepotrebuje opatrovatelku, no mne sa nepáčila predstava, že bude sám doma celé hodiny, kým ja budem preč štyridsaťpäť minút cesty autom od domova – vo *väznici*. Okrem toho, Josh má iba desať rokov. A na svoj vek ešte nie je úplne zrelý.

„Vonia to krásne, Margie,“ prehovorím.

Margie sa na mňa pozrie s rozžiarenými očami a zastrčí si za ucho neposlušný prameň sivých vlasov. „Och, to nič nie je. Len pečené kuracie kúsky na maslovo-cesnakovej omáčke. S ryžou a so špargľou ako prílohou. Nemôžete jesť zakaždým *len* kura.“

Hmm, nemôžeme? Za posledných desať rokov bolo veľa dní, keď sme s Joshom nejedli nič iné než kura. Z veľkého vedra s usmievavým plukovníkom na boku.

No to je už minulosť. Odteraz bude všetko inak. Toto je nový začiatok pre nás oboch.

Josh sa teatrálne zhlboka nadýchne. „Vonia to príliš šťavnato.“

Vrhnem naňho pohľad. „Čo tým chceš povedať? Príliš veľa šťavy sa predsa nedá cítiť.“

Margie naňho žmurkne očkom. „Myslím, že cíti cesnak.“

Josh pokrčí nos. „Nemám rád cesnak. Nemohli by sme ísť do McDonaldu?“

Nechápem, ako môže niekto niekoho tak veľmi ľúbiť, no pritom ho má chuť tak často zaškrtiť.

„V prvom rade,“ odvetím, „v Rakeri nie je McDonald, takže nie, nemôžeme ísť do McDonaldu. A po druhé, Margie nám pripravila vynikajúce domáce jedlo. Ak to nechceš jesť, môžeš si pripraviť vlastnú večeru.“

Margie sa zasmieje. „Znieš ako moja dcéra.“

Dúfam, že je to kompliment. „Ďakujem, že si dnes prišla, Margie. Pôjdeš v pondelok Joshovi naproti? Školský autobus má príchod okolo tretej.“

„Dohodnuté,“ prikývne.

Odprevadím Margie k dverám, aj keď má vlastný kľúč. Tesne pred tým, než sa s ňou rozlúčim, zaváha, medzi si-vým obočím sa jej vytvorí vráska. „Počúvaj, Brooke...“

Ak mi povie, že končí, schúlím sa na zemi do kľbka a rozplačem sa. Bola jedinou dostupnou opatrovatelkou v mojom cenovom rozpätí a napriek tomu si ju môžem sotva dovoliť. „Áno...?“

„Zdá sa mi, že Josh je z nástupu do školy trochu nervózny,“ povie. „Viem, že je ťažké presťahovať sa do nového mesta, najmä v jeho veku. No zdá sa ešte nervóznejší, než by som čakala.“

„Ach...“

„Nechcem ťa znepokojovať, drahá,“ pokračuje. „Len som chcela, aby si to vedela.“

Súcitím so svojím desaťročným synom. Nemôžem mu vyčítať, že mu chýba McDonald. McDonald je niečo, čo dobre pozná. Raker nepozná a ani tento dom mu nie je známy. Moji rodičia nám za celý jeho život nikdy nedovolili prísť k nim na návštevu – vždy prišli oni k nám do mesta, až kým som im to raz nezatrhla. Pre mňa je toto mesto domovom, lenže pre Josha je to iba mesto plné cudzích ľudí.

A napadá mi hneď niekoľko ďalších dôvodov, prečo sa môže báť začať chodiť do školy po tom, čo sa stalo v Queense.

„Postarám sa o to,“ vyhlásim. „Ešte raz veľká vďaka, Margie.“

Vrátim sa do kuchyne, kde Josh sedí za stolom a hrá sa so soľničkou a s koreničkou. Opakovane som mu hovorila, aby ich nerozsypával, no momentálne sa naňho nedokážem hnevať. Sadnem si na stoličku oproti nemu.

„Hej, kamarát,“ prehovorím. „Si v poriadku?“

Josh vyryje prstom do hladkej kôpky korenín rozsypáných na stole prvú iniciálku svojho mena. „Áno.“

„Si nervózny zo školy?“

Zdvihne jedno zo svojich vychudnutých ramien.

„Počula som, že deti sú tu veľmi milé,“ poviem mu. „Nebude to ako doma.“

Pozrie sa na mňa svojimi hnedými očami. „Ako vieš?“

Strhnem sa, prežívam s ním jeho bolesť, akoby bola moja vlastná. Deti minulý rok v škole Josha šikanovali. *Veľmi*. Netušila som, že sa to deje, pretože o tom doma nehovoril. Čoraz viac sa uzatváral do seba. Nevedela som prísť

na to, prečo to robí, kým jedného dňa neprišiel domov s modrinou pod okom.

Josh sa aj napriek zraneniu snažil poprieť, že by niečo nebolo v poriadku. Hanbil sa mi povedať, prečo ho ostatné deti šikanujú. A ja som po celý ten čas nemala ani potuchy, že sa niečo deje. Môj syn bol trochu mĺkvejší než zvyčajne, ale inak na ňom nebolo nič zvláštne – netušila som, že sa naňho ostatné deti zamerali. Až kým som nezistila, že mu dali prezývku:

Bastard.

Keď som sa dozvedela, že ho deti šikanujú kvôli *mne*, bolo to, akoby mi boli do srdca zabodli nôž. Doberali si ho pre *moju* minulosť, a preto, že môj syn nikdy nemal otca. V tom období som mala veľmi temné myšlienky.

Škola sa riadila zásadami netolerovať šikanu, no očividne to zostalo iba na papieri. Mala som pocit, že nikto ani len nepohol prstom, aby pomohol môjmu synovi. Situácii nepomohlo ani to, že riaditeľka si na celú vec očividne urobila vlastný názor, keď si všimla, že ostatné deti jednoducho iba poukazujú na nešťastnú realitu mojich *pomerov*.

Keď ste slobodná matka, ktorá svoj život ledva drží pokope, je ťažké riešiť školu, ktorá sa tvári, že sa nič nedeje. A rodičov detí, ktorí sú o dvadsať rokov starší ako vy a majú oveľa viac peňazí. Dokonca som si najala právnicku, čo ma takmer finančne zruinovalo a čoho výsledkom bolo, že mi odporučil preložiť Josha do inej školy.

A tak som sa stále spamätávajúc z autonehody, ktorá mi na konci školského roka vzala oboch rodičov, rozhodla nepredať dom, v ktorom som kedysi vyrastala. To bol nový začiatok, ktorý sme s Joshom potrebovali.

„Nájdeš si nových kamarátov,“ poviem synovi.

„Možno,“ odvetí.

„Určite,“ trvám na svojich slovách. „*Slubujem.*“

Problém s tým, že vaše dieťa dospieva, je to, že vie, že existujú veci, ktoré mu nemôžete sľúbiť.

Josh nezdvihne zrak od malej kôpky soli a korenia. Tentoraz do nej prstom vyryje začiatočnú iniciálku svojho priezviska „S“. „Mami?“

„Áno, miláčik?“

„Teraz, keď tu žijeme, stretnem sa so svojim otcom?“

Len-len že sa nezadusím vlastnými slinami. Páni, nevedela som, že mu tá myšlienka behá hlavou. Aj keď som sa zo všetkých síl snažila byť pre svoje dieťa dvoma rodičmi v jednom, v Joshovom živote nastali chvíle, keď sa zdalo, že je posadnutý tým, kto je jeho otec. Keď mal päť rokov, nedokázala som ho prinútiť, aby o ňom prestal hovoriť. Každý deň prichádzal domov s novou kresbou a s tým, ako si predstavuje, kto je jeho otec. Astronaut. Policajt. Veterinár. Už dlho ho však nespomínal.

„Josh,“ prehovorím.

„Býva tu.“ Zdvihne zrak zo stola. „Však?“

Každé jeho slovo sa mi zabodne do srdca ako malá dýka. Mala som mu radšej povedať, že jeho otec zomrel. To by veci veľmi uľahčilo. Mohla som si vymyslieť príbeh o tom, že bol hrdinom, ktorý zomrel, keď sa snažil zachrániť šteniatko pred požiarom. S tým by sa uspokojil. Možno keby som mu bola povedala príbeh o požiaroch a šteniatku, deti by ho minulý rok nezačali šikanovať.

„Zlatko,“ poviem, „tvoj otec tu kedysi býval, ale už tu nebýva. Už nie.“

Nedokážem prečítať výraz na Joshovej tvári. Ďalší problém s tým, že vaše dieťa dospieva, je to, že vie, kedy mu klamete.

3

.....

Muž predo mnou má iba jeden zub.

Dobre, nie tak celkom. Pán Henderson má vzadu pár zubov, ktoré sú čierne a potrebujú zubné ošetrovanie, lenže keď sa usmeje, vidím len jeden žltý zub, vyčnievajúci z hornej časti jeho úst.

„Ste moja záchrana, doktorka,“ prehovorí pán Henderson a znova sa na mňa usmeje. Už dvakrát som mu povedala, že nie som doktorka, no zdá sa, že sa mu páči hovoriť mi tak. „Ani vám nedokážem povedať, ako veľmi si to vážim.“

„Rada vám pomôžem,“ odvetím.

Pre pána Hendersona som neurobila prakticky nič. Jediné, čo som spravila, je to, že som mu predpísala nový inhalátor na emfyzém, ktorý sa v posledných mesiacoch očividne zhoršil. Väzni musia vyplniť špeciálny formulár, keď chcú prísť ku mne na vyšetrenie, ak nejde o pravidelnú prehliadku, a vo formulári, ktorý vyplnil pán Henderson, stálo iba: „Nemôžem dýchať.“

Všetci pacienti, ktorí za mnou prišli v môj prvý pracovný deň, boli rovnakí. Nevie, čo tí chlapi urobili, že skončili v prísne stráženom väzení, no všetci sú mimoriadne zdvorilí a vďační za starostlivosť, ktorú im poskytujem.

Netuším, aký hrozný zločin mohol spáchať tento šesťdesiattriročný muž, a ani to nechcem vedieť. V tejto chvíli sa mi ten chlap pozdáva.

„Odkedy to druhé dievča odišlo, kašlem a ledva dýcham,“ oznámi mi pán Henderson. Akoby na ukážku si hlasno odkašle. Chcela som ho poslať na röntgen hrudníka, ale keďže tu dnes nie je technik, bude to musieť počkať dozajtra.

Personál väznice je príšerný. Ukáže sa to už počas môjho prvého pracovného dňa. Pred tým, než som sem nastúpila, sa tu vraj občas zastavil doktor Wittenburg, ale inak posielali väzňov na základné lekárske ošetrovanie na pohotovosť alebo na urgent – pre väzenie to predstavovalo obrovské náklady. Nie div, že ma tak zúfalo túžili zamestnať.

Boli takí zúfalí, že prehliadli aj môj predchádzajúci dôverný vzťah s jedným z väzňov.

„A čo Dorothy?“ spýtam sa ho. „Povedali ste jej o svojich problémoch s dýchaním?“

Lenivo mávne rukou. „Tá moju situáciu neberie veľmi vážne.“

Aj keď sú väzni celkom zdvorilí, počula som ich dnes nadváňať na Dorothy. Zdá sa, že ju nikto z nich nemá veľmi rád.

„Ale vy ste skvelá, doktorka,“ povie mi pán Henderson.

„Ďakujem.“ Usmejem sa naňho. „Máte nejaké ďalšie otázky alebo ťažkosti?“

„Áno, mám otázku.“ Poškrabe sa na hlave, z ktorej mu odstávajú strapaté sivé vlasy. „Ste vydatá?“

Spomeniem si na Dorothino varovanie o neposkytovaní osobných údajov žiadnemu z pacientov. Toto sa mi však zdá ako celkom neškodná otázka. Aj tak predsa vidí, že nemám na prste svadobnú obrúčku.

„Nie,“ odvetím. „Nie som vydatá.“

„No, som si istý, že si čoskoro niekoho nájdete, doktor-
ka,“ povie. „Ste mladá a pekná. Nemusíte sa báť.“

Skvelé.

Pán Henderson zoskočí z ošetrovacieho stola a ja ho vyvediem von z miestnosti, pričom si zapíšem pár rýchlych poznámok do jeho tabuľky so zdravotnými záznamami. Z toho, čo som doposiaľ videla, sú tu požiadavky na dokumentáciu dosť minimálne. Predošlá praktická sestra Elise si pri každej návšteve pacienta načmárala iba pár poznámok. Nech sa už Elise dopustila čohokoľvek, som vďačná za jej čitateľný rukopis.

Pred ošetrovňou stojí väzenský dozorca Marcus Hunt. Ide o dozorca, ktorý je pridelený k nemocničnému krídlu, čo znamená, že sprevádza pacientov do čakárne, posadí ich na plastové stoličky zoradené pri stene, a kým sú pacienti so mnou, stojí v pozore pred miestnosťou.

Hunt je vysoký, a hoci nie je široký, v modrej uniforme dozorca vyzerá mohutne. Môže mať čosi po tridsiatke, má dohľadka oholenú hlavu a na brade niekoľkodňové strnisko. Na dverách ošetrovne nie sú žiadne otvory, takže ma upokojuje myšlienka, že sú pootvorené a Hunt stojí hneď za nimi. Všimla som si, že Hunt niekedy nechá dvere otvorené dokorán, a inokedy, ako v prípade pána Hendersona, ich nechá len mierne pootvorené. Očividne pozná väzňov lepšie ako ja, takže to nechávam na jeho uváženie.

Asi tretina väzňov prišla dnes za mnou so spútanými zápästiami. Pár z nich malo spútané aj členky. Nepýtala som sa Hunta, ako určujú, kto bude spútaný a kto nie.

Odovzdám pána Hendersona dozorcovi Huntovi, ktorý mi nebadane prikývne. Rovnako ako Dorothy, ani on

sa veľmi neusmieva. Jediní ľudia, ktorí sa na mňa usmiali, odkedy som tu, boli väzni.

„Odvediem ho späť do cely,“ oznámi mi Hunt.

Vrhnem pohľad na plastové stoličky pred ošetrovňou. „Nikto iný na mňa už nečaká?“

„Nie, urobte si prestávku.“

Sledujem, ako Hunt mizne na chodbe s pánom Hendersonom, zanechajúc ma osamote. Niežeby som nebola rada, že mám pauzu, no nie je toho veľa, čo sa tu dá robiť. Wifi signál tu vôbec nechytám a nablízku nie je nikto, s kým by som sa mohla porozprávať. Mala by som si so sebou začať nosiť knihy na čítanie pre prípad, že dôjde k nečakanej prestávke.

Miestnosť s kartotékami sa nachádza vľavo od ošetrovne. Dnes som tam bola niekoľkokrát, keď som si potrebovala vziať zdravotné záznamy pacientov, pretože to pre mňa nikto neurobil. Vrhnem pohľad na hodinky – mám ešte hodinu do konca pracovného času. Skontrolujem obe strany chodby.

Nie je tu nikto okrem mňa.

Postavím sa pred miestnosť so zdravotnými záznamami a pomocou preukazu totožnosti odomknem dvere. Miestnosť pôsobí klaustrofobicky. Je zaprataná tolkými kartotékami, koľko sa ich tam dalo vtesnať, a osvetľuje ju jediná žiarovka visiaca zo stropu. V rohu miestnosti je nahádzaná ďalšia hromada zdravotných záznamov. Dorothy mi povedala, že patria väzňom, ktorí tu už nie sú. Keďže väčšina mužov si tu odpykáva doživotné tresty, zrejme to znamená, že sú mŕtvi.

Nemám veľa času, než sa Hunt vráti. Našťastie presne viem, čo hľadám.

Načiahnem sa po zásuvke označenej písmenom „N“. Otvorím ju a zbadám hrubú kopu záznamov. Prelistujem si jednotlivé priezviská. Nash. Nabb. Napier. Neil.

Nelson.

Vytiahnem zdravotný záznam, ruky sa mi mierne trasú. Na prednej strane záznamu je napísané meno Shane Nelson. To je *on*. Je stále tu. Niežeby som sa tomu čudovala. Naposledy som ho videla, keď ho sudca odsúdil na doživotie.

Zavriem oči a predstavím si jeho drsnú peknú tvár. Jeho oči sa pozerajú do mojich. *Milujem ťa, Brooke*.

Povedal mi to len pár hodín pred tým, ako sa ma pokúsil zabiť.

A to nie je to najhoršie, čo urobil.

Hľadím na spis. Túžim ho otvoriť a nahliadnuť doň, lenže viem, že by som to nemala robiť. Už len z morálnych dôvodov. No legálne... je to sivá zóna. Ako väzeň tohto zariadenia je Shane jeden z mojich pacientov. Ibaže ak ten zdravotný záznam otvorím, nenahliadnem doň ako praktická sestra.

Som tu len jeden deň. Na porušovanie pravidiel je ešte priskoro.

Keď som sa o túto prácu uchádzala, nemyslela som si, že ju vzhľadom na môj vzťah k jednému z väzňov dostanem. V čase Shaneovho súdneho procesu som bola neplnoletá a moji rodičia urobili všetko pre to, aby sa moje meno nedostalo do verejných záznamov. Napriek tomu som si myslela, že ma prezradí bezpečnostná previerka. Očividne som sa mýlila.

Možno správca väzenia vedel o našom predchádzajúcom vzťahu, ale tak zúfalo potreboval niekoho zamestnať, že to nechal tak.

Vtom začujem cvaknutie a uvedomím si, že ktosi použil svoj preukaz totožnosti na odomknutie dverí. Rýchlo strčím Shaneov zdravotný záznam späť do kartotéky a zabuchnem zásuvku práve vo chvíli, keď sa otvoria dvere. Stojí v nich dozorca Hunt, jeho vysoká silueta vyplňa rám dverí.

„Mám pre vás ďalšieho pacienta.“ V slabom svetle miestnosti jeho oči vyzerajú ako dve tmavé diery. „Čo tu robíte?“

„Ja, um...“ Sklopím pohľad na kartotéku. „Napadlo mi čosi k raňajšiemu pacientovi, tak som to chcela zaznamenať.“

Mám plné právo byť v tejto miestnosti. Dozorca sa však nesmie dozvedieť, že to, čo som tu robila, nebolo celkom kóšer, aj keď mám podozrenie, že moje horiace líca ma celkom iste prezradia.

Hunt na mňa prižmúri oči. „Vytiahol som všetky zdravotné záznamy väzňov, ktorí majú u vás naplánované vyšetrenie. Ak potrebujete ďalšie, môžem vám ich priniesť.“

„Ach!“ Prinútim sa k úsmevu. „Ďakujem. Vážim si to.“
Neopätuje mi úsmev.

No super. Som tu menej ako deň a dozorca si už myslí, že so mnou budú problémy. Vyzerá to však tak, že oni ma potrebujú viac ako ja ich, takže sa príliš neobávam, že by som prišla o prácu. Zatiaľ.

Až kým Shane Nelson nezavíta v dohľadnom čase do nemocničného krídla.